

Homenatge als Jocs, homenatge a Maragall

El Palauet Albéniz acull l'acte commemoratiu dels 25 anys de Barcelona 92

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

Pasqual Maragall veient-se a ell mateix en una pantalla gegant que projecta imatges de fa exactament vint-i-cinc anys. Poderosa imatge el capvespre del 25 de juliol als jardins del Palauet Albéniz, a dues passes de l'estadi on fa un quart de segle canviava la història de Barcelona. Qui llavors era l'alcalde de la ciutat va inaugurar els Jocs Olímpics amb un parlament en català, castellà, anglès i francès, va enrecordar-se de Lluís Companys i va agrair la confluència d'energies que van possibilitar l'esdeveniment. Escoltar-lo i veure'l ara, en plenitud de facultats i amb ell a pocs metres, té alguna cosa d'emocionant. L'acompanya Diana Garrigosa i a un costat hi ha Felip VI i al·l'altre Ada Colau, a qui agafa carinyosament per l'espatlla. Tots els parlaments d'aquest homenatge institucional als Jocs Olímpics de Barcelona 92 s'enrecorden d'ell, de la seva figura,

allargada i tenaç, dels llaços que va estrènyer i de les voluntats que va saber unir. Fa poca estona, una representació de més de cinquanta atletes participants –també dels Paralímpics– l'han ovacionat just abans de la fotografia de grup. També han aplaudit el rei, però bastant menys.

Felip deu sentir-se com a casa. És al palau on s'allotjava sempre el seu pare. Ell el fa servir menys però encara li manté l'estimació. Li toca a més recordar el seu famós abanderament olímpic i glossar alguna batalleta de la competició de vela. I fa més de la meitat del discurs en català. Fa una aportació bastant valuosa: "Fins al 1992 els Jocs Olímpics se celebraven en una ciutat. Els de Barcelona van ser els Jocs d'una ciutat". No s'oblida de Maragall, esclar, a qui dedica moltes mirades de complicitat. I tampoc de Juan Antonio Samaranch, a qui Ada Colau s'ha oblidat de mencionar poca estona abans. El seu consistori no li té gaire estima, ni a

ell ni a les seves estàtues. L'actual president del COI, Thomas Bach, rememora les paraules de Nelson Mandela: "L'esport té el poder de canviar el món". Acte seguit es posa més prosaica i recorda que l'impacte de Barcelona 92 va ser tan gran que fins i tot li va posar Cobi al seu gos.

És entretingut passejar entre la concurrència. Molts polítics: Carme Forcadell, Miquel Iceta, Jordi Hereu, José Montilla, Enric Lacalle, Narcís Serra, Jordi Turull, Xavier Trias, Enric Millo, Íñigo Méndez de Vigo, Jaume Collboni, Xavier García Albiol, Alberto Fernández Díaz i molts regidors de l'Ajuntament. Hi ha una nodrida representació del PP i del PSC. També hi és Pedro Sánchez! També molts noms rellevants de l'organització dels Jocs, com Josep Miquel Abad, esclar, però també Lluís Bassat i Josep Maria Casanovas, associats en aquella ocasió per tirar endavant el múscul de l'esdeveniment. I Ferran Rodés. I Manuel Huerga, que va a buscar Abad i es fan una llarga i sentida abraçada. I parlant d'abraçades també destaca la del rei amb Epi, últim rellevista de la torxa. A prop hi ha Antonio Rebollo, per sempre més l'arquer dels Jocs, Nacho Solórzabal, Raúl Tamudo, Dani Ballart, Erika Villaécija, Coral Bistuer i i Cayetano Martínez de Irujo! Sí, el fill de la duquessa d'Alba, que és genet i va quedar en quart lloc en la competició de salts per equips.

Carles Puigdemont, com Maragall aquell dia de fa vint-i-cinc anys, també ha parlat en francès, anglès, castellà i català. Una hàbil picada d'ullet, i no pot evitar les metàfores: "Un esdeveniment fruit del diàleg, de l'anhel d'una ciutat i d'un país, del convenciment que tot és possible". Poca estona després, quan ja ha parlat tothom. Pasqual Maragall seu al costat de l'escenari desert. Olga Viza, presentadora de l'acte, el treu a ballar. Uns quants s'acosten a abraçar-lo. Per allà a prop n'hi ha alguns que aquests dies en diuen meravelles i que quan van poder li van fer el llit. Nit d'estiu, nit de records, nit d'homenatges. —

01. L'alcalde dels Jocs, Pasqual Maragall, va ser a l'acte del Palauet Albéniz. PERE VIRGILI 02. El grup Los Manolos va actuar a la plaça Catalunya. MANOLO GARCIA